

gives Importregulering, hvis man mener, det har nogen som helst Betydning for Landet. Men hvad er det da, der skal importreguleres? Det maa der kunne gives Oplysninger om, inden Rigsdagen delvis fraskriber sig Indflydelsen paa disse overordentlig vigtige økonomiske Spørgsmaals Behandling; der maa dog kunne siges noget om, hvortil det er, man vil benytte den Bemyndigelse, Loven giver. Eller skulde Forklaringen være den, at den højtærede Statsminister og den højtærede Regering endnu ikke selv ved, hvad det er, de har tænkt sig at regulere? Hvis det skulde være Tilfældet, vil jeg virkelig henstille, om man da ikke nu, da Valutaen stiller sig, som den gør, og da vi har saa rolige Forhold, helt skulde udsætte at træffe nogen Afgørelse, indtil den højtærede Statsminister og hans Regering har faaet sig betænkt saa meget, at de dog i alt Fald kunde give en Antydning af, hvad Lovforslaget skal bruges til, saa at vi bl. a. ogsaa kunde faa en mere præcis Angivelse af, hvorvidt det kun er Luksusvarer, der skal undergives Importregulering, eller om Loven skal bruges som en rent protektionistisk Foranstaltning.

Thi det er jo det andet Hovedformaal for dette Lovforslag: at indføre en Beskyttelse, der jo er af en meget mere dybt indgribende og for saa vidt af en meget mere virksom Karakter, end om man forhøjede Beskyttelsestoldsatserne med et Par Øre eller med nogle faa Procent. Jeg har ikke her ved Lovforslagets Fremsættelse hørt Udtalelser om, at Forslaget skal benyttes paa den Maade, og et enkelt af de Partier, der i det andet høje Ting har givet Forslaget Tilslutning, synes at nære en vis Sky for rent og klart at udtale, at Forslaget kan benyttes som en Beskyttelsesforanstaltning. Men Statsministeren selv, der har den Egenskab, som jeg priser ham for, at han ofte siger sin Mening rent ud, har ogsaa i denne Henseende udtalt sig i et af de talrige Interviews, hvormed han har glædet sine Medborgere. I Bladet „Vorwärts“ udtaler den højtærede Statsminister i Begyndelsen af Maj Maaned dette Aar — og da denne Udtalelse ikke er dementeret, maa jeg gaa ud fra, at den er rigtig gengivet —: Den socialdemokratiske Regering vil ikke roligt

se paa, at de tyske Arbejdere ved deres længere Arbejdstid og lavere Lønninger bringer den danske Industri til Stilstand og Arbejderaafskedigelser eller bringer Arbejdernes Levestandard i Fare.

Det forekommer mig i og for sig, at dette er rene Ord for Pengene. Det er imidlertid min Opfattelse, at den største Fare for Levestandardens Bevarelse baade for Arbejderne og for alle os andre er den, at der gives Anvisning paa Nedsættelse af Arbejdsydelsen, og navnlig forekommer det mig meget farligt at ville indføre Beskyttelse for en nedsat Arbejdsydelse paa et Tidspunkt, da der utvivlsomt rundt omkring i Verden, ogsaa i vore Nabolande, foregaar en Bevægelse i Retning af større Arbejdspræstation og større Opøvelse i den Kunst at sætte Tæring efter Næring og i en sparsommelig Levevis. Nu har vi her i Landet Fag, der er beskyttet paa ganske naturlig Maade. I Byggefagene f. Eks. ligger Forholdene saaledes, at Udlandets Konkurrence ikke kan naa ind til dem, og vi møder her det ejendommelige Forhold, at vore Bygningshaandværkere i denne Tid, hvor Bolignøden er saa stor, og efter at vi har haft en 4 Maaneders Ledighedsperiode, fastholder aldeles doktrinært, at der heller ikke nu maa arbejdes mere end 8 Timer. Det vil sige, at de Herrer Bygningshaandværkere, naar vi fordeler 8 Timers Sommerarbejde daglig paa samtlige Maaneder i Aaret, gennemsnitlig kun yder godt og vel 5 Timers dagligt Arbejde for den Levestandard, de naturligvis med en vis Ret maa have Krav paa. Saadanne Tilstande kan med en haard Organisationstvung gennemføres indenfor Fag, hvor der ikke er Konkurrence udefra; men hvis der er Konkurrence udefra, virker det generende, ubehageligt, og det er i Virkeligheden det, der er Tilfældet: at hele den Spændetrøje, ikke blot for Arbejderne, men ogsaa for Arbejdsgiverne, som findes her i Landet, ikke harmonerer med Systemet Frihandel udadtil over Landets Grænser.

Det er egentlig ganske overraskende at lægge Mærke til, hvorledes den Politik, som Socialdemokratiet ønsker at føre, i hvert Tilfælde slet ikke peger fremad, mod noget nyt, men mod noget gammelt, som